Дзвіночок дзвонить, дзвонить, дзвонить,
Все місто в світлі, в раю тоне,
Аж до касарні б'єся ехо,
Бо в тій касарні темно, тихо.

Лиш онде жовняр в світлі луни
На слуп приперся, гей до труни,
Сльозаве око в небо зносить
І ніби звізди о щось просить.

А звізди так му світя ясно,
А по домах весело, красно...
Чого ж єму так серце мліє,
Коли ніхто не печаліє?

Га, звідки ж я то можу знати?
Єго, не смію запитати.
Не видиш, як він брови хмурить?
Хто знає, чо ся жовняр журить...